

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 17.

15. september 1939.

11. årgang.

LIVETS ÅNDS LOV

(Rom. 8, 2).

Referat fra noen møter ved L. K.

Guds Ord forteller oss at der er en lov for liv. Det åndelige, evige liv er i Kristus. (Joh. 1, 4. Joh. 5, 11). Jesus sa om seg selv: «Jeg er livet». Men livet ledes til våre hjerter gjennom bestemte lover. En lov er et fastsatt prinsipp som stadig gjentar seg (f. eks. tyngdeloven). Vi må kjenne dette prinsipp for å kunne få del i livet, som jo ledes til oss gjennom lov. Å forstå Kristus, er å forstå livet. Men for mange er livet ennu i framtiden. Moses formante folket til å «velge livet». Hele 1. Mosebok handler om «død og liv». I Eden stod «livets tre» midt i haven. Et bilde på Kristus. Livet stråler ut fra Kristus, som lyset brytes i et prisme. Nå vil vi se på 7 sider eller grader av dette liv. Eller 7 punkter i «livets lov» — ut fra 7 personer i 1. Mos.: 1) Adam. 2) Kain og Abel. 3) Noa. 4) Abraham. 5) Isak. 6) Jakob. 7) Josef.

1. Adam. (1. Mos. 3). Alle ting begynte i Gud. Adam var et bilde på Ham som senere skulle komme, Kristus. Men Adam falt, og ble dødens vei ut for hele slekten etter ham. Men Gud førte inn «livets fyrste», den annen Adam», som fullstendig opprettet fallet. Den samme fristeren kom både til den første og annen Adam. Og fristelsen hadde lik karakter. Spørsmålet var ang. liv og død. Adam falt. Kristus ikke. Vanskeligheten er at menneskene ser ting og personer i fristelsene. Kristus så Satan! Og Fristeren er forstandig nok til ikke vise oss det verste i fristelsen, men de tilsynelatende «gode sider» ved den. Slik for Adam. — Gud skapte mennesket *avhengig av seg selv*, fordi Han elsket det. Satan ville løse mennesket ut av dette for-

hold, ved å få det til selv å velge en uavhengig vei, ha nok i seg selv. — Kristus opprettet forholdet igjen. Han og Faderen var ett. Hans liv hernede var i full avhengighet av Faderen i alle ting. Han kunne intet gjøre av seg selv. Dette liv er Hans. Og det vil Han gi oss, leve det igjennom oss. Lyde og tro i alle ting. Må Herren få lede oss framover!

2. Kain og Abel. (1. Mos. 4. 1. Joh. 3, 12. Joh. 8, 44. 4, 23). Disse to er brødre, og de viser oss to sider av kristenlivet, eller to måter å leve det på. Kain dyrket Gud ut fra sitt *sjeleliv*. Abel tjente Gud i *ånden*. Kain var like religiøs som Abel. Han ofret det beste han hadde og viste til den levende Gud. Han tilbad; men han kunne også slå ihjel. Dette dobbelte liv. Kains offer var ublodig. Et bilde på frukten av det naturlige liv. Men *det* skal gies hen til døden, ikke ofres til Gud. Herren godtar ikke noe fra oss selv og vårt liv, hvor «godt» det enn er. Han godtar bare sin egen Sønn. Men vårt liv må dø, forat vi kan få del i Hans. Alt av mennesket er synd og må ut. Herren vil bringe «et nytt menneske» inn, som er *Kristus i oss*. Kain var ingen ugudelig! Men der er et Israel etter kjødet og et etter Anden. Jødene ville tilbe Gud for å få ære av mennesker. Deres gudsdyrkelse hadde intet med Guds hjerte å gjøre. De ville ha velsignelse for seg selv. Men Gud tilfredsstilles ikke av dette! Han mottok ikke Kains offer. Guds hjerte står til noe mere! Gjennom Kains livsløp går *død*. Gjennom Abels *liv*.

Abel er et bilde på Kristus; likeså hans offer. Det taler om korset. Korset må komme inn og gjøre en ad-

skillelse mellom sjel og ånd, føre over fra Kains gudsdyrkelse til Abels, fra *selvlivet* til *Kristus i oss*.

Hele Jesu liv var en hellig og ydmyk tilbedelse av Faderen. Han stod på Faderens grunn og tilbad derfra for hva Faderen var i seg selv. Mange står på egen grunn og vil derfra tilbe Gud. Men Herren kaller oss ut fra oss selv for å tjene Ham i Anden. Vårt eget må legges ned; endog tilbedelsen! Gud og selvet kan ikke forenes. Herren ønsker gjennom opplevelse av tro å føre oss igjennom en klar erfaring ang. overflytning fra sjelens livets måte å dyrke Gud på, og til Andens livets; fra selvet til Gud alene; fra den religiøse *personlige* sfære til den *universelle* — føre oss inn som «lemmer på Kristi legeme», forenet til ett i Kristus i den Hellig-And med enhver gjenfødt bror og søster over den hele jord. Det er Guds mål med menigheten.

3. Noa. (1. Mos. 7. 1. Pet. 3, 20—21. Rom. 6, 3—7). Abel representerer den negative eller dødssiden av korset (ved sin død og sitt blod), Noa den positive eller oppstandelses-siden. Døden er ikke enden. I beretningen om Noa renser døden, gjennom syndfloden, grunnen for en ny-skapelse. Det virkelige og sanne liv bærer *igjennom* døden; det falske ikke. Et falskt og sykt liv, vil hindre andre, isteden for å hjelpe. Har vårt liv sitt utspring fra *selvet* eller fra Kristus i oss? Herren spør ikke etter hvormeget vi tjener Ham, men om vi *kjenner* Ham. Er vi kommet til ende med oss selv? Rom. 8, 1—2 sier oss at vi er satt fri fra oss selv. Og vi har fått ordre til å gå ut fra den verden Kain har bygget, fra alt som er bygget opp ut fra sjel og natur. Ut, — og inn i Kristus. Noas liv fører oss fra dødssiden, igjennom vannet til oppstandelsens grunn. Og en ny tid begynner. — Men Noas sønner tok seg hustruer etter eget valg, noen gud-

(Forts. side 115).

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartals slutt.

Krigen er et faktum.

Dette som vi har fryktet for, men håpet å unngå er nå kommet. En stor del av den civiliserte verden er i krigstilstand.

Verdier og menneskeliv ødelegges og menneskene står foran fryktelige tider. Det er enda for tidlig å si noe om hvordan det vil stille seg angående misjonsarbeidet. Hittil har det ikke vært lagt noen hindringer i veien, men det er allerede vanskeligheter med pengeforsendelser til misjonærene. Vi får håpe det enda ordner seg så vi kan virke på de forskjellige misjonsfelter enda en tid.

Det har vært enestående muligheter og åpne dører overalt i den siste tid og Guds folk har et stort ansvar for at disse muligheter ikke er blitt utnyttet slik som de kunne vært.

La oss da benytte den kore tid Gud enda gir oss bedre heretter.

Se her!

Det har vært flere klager over at bladet har kommet uregelmessig i den senere tid og vi er selv oppmerksom på at vi måtte komme til mere ordnede forhold.

Det har imidlertid vist seg at trykkeriet ikke har maktet å få bladet ferdig til den fastsatte tid og vi har nå begynt å trykke bladet i et annet trykkeri. Heretter håper vi å komme i rett tid.

På grunn av flytningen og at arbeidet med bladet tar mere tid enn vi kan overkomme, er det mulig vi må utgi et par nr. til i 4-sidig format. Vi skal siden forsøke å godtgjøre det på en eller annen måte. Vi kan jo la være å innskrenke noe nr. til fordel for vinterheftet f. eks. eller utgi et dobbeltnummer. Vi skal komme tilbake til det senere.

Vi må også be de abonnenter som enda ikke har betalt skyldig kontingent å ordne det straks. Vi skylder enda noe for trykk og nå må vi betale det.

Husk nå dette så vi slipper å ha dette trykk over oss.

Vi ber også kommisjonærene være så snilde å gjøre hva de kan for å få inn utestående på de steder vi har kommisjonærer.

Løsselgere.

Vi vil gjerne ha noen som kan selge løsnnummer for oss på flere steder. Skriv å få opplysninger.

Nå er det høst og tiden for blad-salg igjen etter sommerens ferie og utfartsliv.

Kommisjonærer i Drammen.

Da det ikke lenger er tillatt for posttjenestemenn å være kommisjonærer eller motta kontingent må dessværre br. Einar Gulbrandsen i Drammen opphøre med å motta kontingent for Misjons-Røsten. Vi ber derfor våre tingere i Drammen henvende seg til Johs. Ihlebek som nå er enekommisjonær i Drammen.

Predikantmøte.

De frie predikanter og misjonærer har hatt en konferanse i Oslo 5, 6 og 7 september. Møtene holdtes i Møllergt. 38 og ca. 40 deltok. De hadde hatt gode møter, fortelles det. Vi kommer tilbake til det i neste nr.

Den rette medfølelse.

En mann fortalte for en kveker om en som hadde blitt utsatt for en ulykke og sa tilsist:

— Jeg kunde ikke annet enn å kjenne dyp medfølelse med ham.

— Riktig, min venn, sa kvekeren, men kjente du det på den riktige måten. Kjentes det i din lommebok?

Noen tanker om den ytre misjon.

Misjonær Parley Gulbrandsen har utgitt en liten bok om den ytre misjon.

Boken fortjener å leses av mange. Det er aktuelle og interessante tanker forfatteren framholder. Personlig er undertegnede ikke helt overbevist om at pinsevennernes syn på ordningen av misjonsarbeidet er så helt enkelt å slå fast med Guds ord. Om det kan være delte meninger angående dette, så er det klart at den ordningen som pinsevennene praktiserer er praktisk og det viser seg at misjonssaken går fram. De har utvidet sitt arbeide og misjonærenes antall vokser år for år.

I slutten av boken gir han en oversikt over pinsevennernes misjonsfelt. Den er nå utkommet i annet opplag. Prisen er 60 øre.

G. I.

Det fortelles

om John Wesley at da han en gang preket for en forsamling av hoff-folk og adelsmenn, brukte han til tekst de ord av Johannes den døper: «I øgleunger! hvem lærte eder å ly fra den kommende vrede?» Det var på en tid da laster av alle slags hersket i samfundets øverste klasser. Idet Wesley gikk ut av kirken, var det en sint hoffmann som sa til ham: «Den preken skulle ha vært holdt i Newgate tukthus.»

«Nei,» sa Wesley, «min tekst ville der ha vært: «Se det Guds lam som bærer verdens synd!»

Dansesal blir kapell.

Sogneprest Bj. Hammerstrøm forteller i «Liv og Lys» at en dansesal ved Knaben gruber i Vest-Agder er omdannet og tatt i bruk til bedehus og kapell etter at en vekkelse er gått blant arbeiderne.

Niemøller skriver til foreldrene.

Som et vitnesbyrd om at Martin Niemøllers helbred er noenlunde tilfredsstillende, kan det anføres at da hans gamle foreldre forleden feiret sin gullbryllupsdag, mottok de et brev fra ham. Han skrev til dem i en oppmuntrende tone og bad familien ikke være bekymret for ham.

(Forts. fra side 113).

fryktige, andre ikke. Disse ble nå bragt tilsammen i en familje. Det har alltid vært en tendens blant Guds folk til å mikse sammen i liv og i menighet godt og ondt, sjel og ånd, Gud og selvet, død og liv, mørke og lys. Men om bruden, det nye Jerusalem står det at den hadde Guds herlighet og dens lys var som den kosteligste sten, som krystallklar jaspis. Ap. 21,11. Klar og gjennomsiktig. Herren skiller klart mellom lys og mørke. Gud er lys, og der er intet mørke i ham. Livets lov er klar og distinkt. Liv og en god samvittighet hører sammen. Gjennom Noa blir vi bragt gjennom død, begravelse og inn på oppstandelsens grunn. Ut av noe som hadde vært før. Inn til noe nytt. Gjennom død til liv. Gal. 2, 20.

4. Abraham. 1. Mos. 11, 27-32. 12, 1 flg. Rom. 8, 2-3. Gal. 2, 20. Herrens første ord til Abraham var: Gå ut! for så å gå inn på troes-grunnen.

Livet i Kristus er i seg selv tro. Jo fastere tro, jo sterkere liv. Gud kalte Abraham og ba ham ta tre skritt ut. Fra landet, slekten og sin fars hus. Abraham tok det første skritt. Men sin fars hus tok han med. Det tok lang tid før han ble løst fra alt. Gud kan ikke virke i tilknytning til noe fra naturen i oss. Alt må i døden. Livet virker bare i tilknytning til Kristus i oss, vår oppstandne frelser. Men noen forlater alt og går ut, fordi de ikke vil forenes med andre. Den vandring er ikke alene med Gud, men med seg selv. Vi behøver hverandre. Mange går fram med Gud så langt naturlig innflytelse, anlegg, venner, anerkjennelse etc. følger med. Men alt dette må gå for oppstandelsesgrunnen! Ut fra landet, slekten og fars hus. Abraham dro framover — og inn på ny grunn, det lovede land. Og Herren åpenbarte seg for ham etterhvert som han gikk fram. — Hva håper vi på når vi går ut på løftene med Herren? Fred og gode dager? Abraham fant landet fullt av fiender. Han hadde håpet å vinne noe, når han hadde nådd sitt mål, men istedenfor møtte han vanskeligheter. Og da så også hungeren kom, forlot han landet og dro ned til Egypten. Men Herren førte ham tilbake på plass igjen. Hele Abrahams liv var en skolegang med Gud. Herren vilde lære ham hva det

er å tro, og gjøre ham til en troende far. Men å tro læres bare gjennom prøver og vanskeligheter. Når fornuf-ten må sie stopp, kan troen få gripe inn og begynne å virke.

Lydighet og tro hører sammen. Gud førte Abraham fram til den store og avgjørende eksamen i hans troeliv, da han ofret sin sønn. Ja, sin enbårne ofret han som hadde fått løftene — for han tenkte at Gud er mektig enn- dog til å oppvekke fra de døde, og derfor fikk han ham og likesom tilba- ke. Hebr. 11, 17-19.

Men Guds arbeid med Abraham, fikk stadig en dypere karakter i ret- ning av adskillelse fra alt ikke av Gud og innvielse og forening med Herren selv. Og dette er Herrens mål med enhver troende. Og han arbeider i tilknytning til livets ånds lov. Selvets rot sitter dypt i oss. Da Paulus så seg selv ropte han ut: Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme? Gud- skjelov, der er en utfrielse — gjen- nom Jesu død. Dette medfødte, syn- dige, naturlige liv, mitt stolte, herske- syke, havevise «selv», kan det forbed- res og bli antagelig for Gud. Nei, Herrens ord sier nei. Det naturlige eller medfødte liv, den første Adam, er forkastet av Gud, og han kommer aldri til å anta det igjen. Gud har ført inn et nytt menneske, Kristus, og regner nå bare med ham. Likesom synden fikk sin dom i Jesu død, be- gravelse og oppstandelse, fikk også selvet sin dom der. Likesom synden ble lagt på ham, ble også selvet kors- festet med ham. Mange troende gleder seg over sine synders forlatelse i Jesu blod, og med rette, men deres øyne er ennå ikke blitt åpnet for Her- rens sannhet angående «selvet» En troende søster fortalte at hun etter å ha tjent Herren i mange år og hatt underbare opplevelser med ham både som frelser og læge, og etter at hun hadde mottatt åndens fylde, først opp- daget at hun hadde et «selv» som fremdeles var uknekkt og levende med i hennes religiøse privatliv og bønneliv. Paulus sier: «Jeg er kors- festet med Kristus, jeg lever ikke len- ger selv». Vi tror ordet som sier at Kristus ble korsfestet, likeså at de to røvere ble korsfestet. Men det sam- me ord forteller også at «jeg», vårt gamle menneske, ble korsfestet. Vi var i Kristus. Likeså sikkert som han

ble korsfestet, ble også vi korsfestet. Fra Guds side er den sak i orden. Fra vår side blir det — som til alt Guds ord — en troesstilling, og der- etter den vedvarende og stadige operasjon av korset i vårt daglige liv. Alt Herren viser oss som kommer fra «selvet», må overgis til død, og Kristi liv og vilje må få full plass istedet. Naturlig liv har naturlig element i seg, guddommelig liv har guddomme- lig element. Vi kan ha lyst til «å vinne noe» i åndens sfære, likesom vi før gjorde det i verden, og bruke vår gamle ergjerrighet for å nå vårt mål. Vi tror vi tjener Gud, men i virke- ligheten tjener vi oss selv. Lot ønsket noe tilhørende denne verden, noe vedsidev. Og han oppnådde noe her. Abraham ønsket intet for seg selv. Han lot Lot velge, og han valgte det beste.

Men straks Lot hadde skilt seg fra Abraham åpenbarte Gud seg for ham. Når alt går, kommer Gud inn. Abra- hams liv var et liv i tro. Bare tro kan komme fram denne vei. Må vi finnes blant Abrahams barn! Og vi går nå et skritt videre.

5. Isak. (Rom. 6. 22—23, 8. 2. 14 —17. Gal. 4. 5—7. Hebr. 12. 5—9). Troens vei danner grunnlag for sønne- forhold. Isak var en frukt av troen. Ismael var det ikke. Livets Ånd og sønnkårets Ånd virker sammen. Født av kjød. Født av Ånd, er Ånd. Vi kan ikke oppnå gjennom egen energi og kraft, hva Gud har å gi oss gjen- nom tro. Bare troens vei når Gud. Er du født ovenfra, født av Gud? Er du kommet igjennom til et klart søn- neforhold? Er Gud blitt din Far? Altfor mange troende er ennå på vei- en henimot dette forhold, uten å være kommet inn i det. Herren vil føre oss inn. Israel og Ismael levet en tid sam- men i samme hus; men én måtte vike plassen for den annen. Kjød og Ånd kan ikke forenes. «Driv ut trellkvin- nen og hennes sønn». Herren vil ha våre hjerter til et tempel for sin Hel- lig-Ånd. Kjødet kan ikke arve med Ånden. Selv det beste i oss kan ikke tekkes Gud. Men er vi sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd i oss som roper: Abba Far! Har du fått den? Denne røst er dyrebar i Faderens øre! Det er Hans egen Sønnns Ånd som atter kaller på Ham fra jorden; og Hans Sønn er den eneste Faderen har velbehag i. Det er Sønnen i oss Han vil se; sin Sønn i oss Han vil høre. Og Sønnen tilber, ærer og lyder sin Far.

(Forts.)

Ungdom og barnespalte.

Tvillingenes 490 ganger.

Tvillingene Dorothy og Dick var meget fornærmet på deres eldre bror Maurice. Han hadde også vært slem igjen, som så ofte før, og denne gang var det gått ut over Dorothys skjønne dukke, som han hadde malt grønn i ansiktet. Den samme maling var også blitt brukt til å forsyne Dicks hundehvalp med en grønn haletipp. Tvillingene var derfor enige om, at selv om storebror var 13 år, og derved 5 år eldre enn dem, skulle det være grense for hans frihet, og de begynte nå å rådslå om en ordentlig gjengjeldelse, eller som det snarere skulle kalles, hevn.

Den følgende dag var det søndag, og straks etter middag skulle tvillingene som vanlig i søndagsskolen. Teksten var Peters spørsmål til Jesus, om hvor ofte han skulle tilgi sin bror, om 7 ganger var nok; men så fikk han det svar, at antallet måtte settes helt opp til 70 ganger 7, som jo blir 490. Tvillingene så alvorlig på hverandre og hørte meget oppmerksomt etter hva læreren hadde å si om dette. Dick hadde travelt med å skrive tallene ned, og da han hjemme ville drøfte saken med søsteren så hun meget betenkelig ut. Litt etter utbrøt hun: Vi blir nødt til å føre regnskap og skrive ned alt hva vi tilgir. «Ja, vel, svarte Dick, «og når vi har nådd 490 ganger, så skal Maurice passe på hva som skjer; for da må vi ha hevn».

For å begynne med noe, skrev de som nr. 1: «Malt Dorothys dukkes ansikt grønt». 2: Malt Dicks hundehvalps haletipp grønn» o. s. v. Regnskapet førtes nøyaktig, og selv små streker fra Maurice ble bokført. Summen vokste hurtig, og da tallet var 390, begynte de å planlegge sin hevn. Maurice hadde en liten båt, som han satte meget pris på. Om noen dager skulle det holdes kapseilas, og her tenkte han å ta 1. premie. Tvillingene smilte hånlige. Her var det gunstig leilighet til å gjengjelde — så det sved. Ved å passe godt på alle mulige anledninger fra den store brors

side, fikk tvillingene snart tallet opp i 489 ganger, som de hadde tilgitt sin bror. Tallet 490 hadde Dick for sikkerhets skyld skrevet med store tall, og plass til teksten var ferdig, og det ville snart bli oppfylt. For ikke å glemme den lenge ventede hevn, hadde han nedunder skrevet: «Så har vi lov til å hevne oss!» Alt var ferdig.

Den følgende dag ville altså Maurice oppleve sin største og kanskje bitreste skuffelse. Nr. 490 var lett blitt utfylt med: «Tilgitt Maurice for utallige ugangstreker i dag».

Like før Dorothy skulle be sin aftenbønn igjennombladde hun regnskapsboken og tenkte med tilfredshet på at hevnen var nær. Så bad hun som hun pleide: «Fader vår». Men da hun kom til: «Forlat oss vår skyld, som vi forlater våre skyldnere», stanset hun brått. «Dick», hvisket hun, tror du at Gud også vil stanse med å tilgi oss, når vi har fått tilgitt, hva vi gjør galt, 490 ganger?» «Nei, Nei det tror jeg ganske sikkert at han ikke gjør», svarte Dick med sikkerhet, og så tilføyde han med ettertrykk: «Kan du ikke huske det vers vi lærte sist søndag: «Han som forlater all din misgjerning». Der står «all», og det kan du selv lese i den 103 salme».

«Så mener jeg at vi nødvendigvis må behandle Maurice på samme måte og tilgi ham «alle» hans ugangstreker mot oss», sa hun dempet. «Jeg kan ikke holde ut å tenke på at Gud en dag plusselig stanset med å tilgi meg og at jeg så måtte frykte for en hard straff. Hva mener du?» Dick hadde ikke noe å si mot dette, saken var uklar, og da han ville ha orden i dette gikk han straks hen og tok fram regnskapsboken, strøk ut hva der sto om hevn, og skrev istedet: «Vi tilgir Maurice alt, fordi Gud vil vedbli å tilgi oss alt». Derunder skrev de begge sine navn. Så kunne de frimodig be sin aftenbønn ferdig og trygt legge seg til å sove.

(Fra dansk).

Innkomet til Kjøllefjord.

Edv. Mathisen har betalt kr. 5.00

De andres feil — og mine.

Av alle onde ånder anser jeg dømmesykens ånd for å være den verste: å lete etter de feil hos andre som jeg i all hemmelighet vet jeg selv ligger under for. Så anklager jeg de andre for disse feilene, istedenfor å lete etter de samme feilene hos meg selv — hvor jeg jo kan være temmelig sikker på å finne dem. — Jeg er blitt mer og mer klar over at denne jakt etter feil hos andre har hindret min egen utvikling i kjærlighet, mildhet og forståelse — mer enn noe annet.

F. Maurice.

Hvilehjemmet «Fredly»

Vestre Gran — Hadeland

— Like ved Randsfjorden —

Andakt. God mat. Gode senger.

Båt. Badestrand.

Ideelt feriested. Apent hele året.

Rekreasjon. Hvile. Ferie.

Rimelig pris.

RUTH HANSEN.

Telefon Vestre Gran nr. 9.

Menigheten i Losjelokalet, S.fj.

avholder stevne søndag 1. oktober i forbindelse med årsdagen for virksomhetens begynnelse.

Flere taler, samt venner fra Tønsberg m. fl. andre steder deltar.

Enhver hjertelig velkommen i Jesu navn.

For menigheten:

Alf Torstensen,

Kjellbergveien 11, Sandefjord.

Vennestevne.

De frie venner i Tønsberg avholder stevne i losje «Farmand» søndag 17. september. Hvortil alt Guds folk er hjertelig velkommen i Jesu navn.

Møter kl. 11, 3 og 6.

Mat medtas. Kaffe og melk etc. på stedet.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEEEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet, Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.

MI

Nummer 18.

TRO

«Jeg vet jeg er vissig til å ta mig overgi (2. Tim. 1,

Ja, er det ikke vassning. Hvor og plage seg om det ene og ofte gjør vi oss ik vel.

Det hender jo til mennesker ha at vedkommende de betingelser fo sa seg å være, og var.

Men, priset v det ikke med G menneske at han le Han si noget (4. Mos. 23, 19) Jesus sier jo o er mine og kj jeg gir dem evig i evighet fortap dem ut av min (28). Ja, Jesus den som tar sin Han ikke bar også fullfører.

til Filipenserne: at Han som beg eder, vil fullfør sti dag.»

Kanskje vi sy den åndelige ve hos oss selv og litt mer med G vi fri denne ån enkelte ganger «Den som tr skriften sier.

(fra angst og f (2. Kor. 13,

12. Kor. 13, selv om I er i